

LA PLUJA NEGRA

Tot just si havíem vist un grop espès de la banda de mestral; l'obscuriment, però, ha estat immediat. Una fosca tempesta en una platja pregona a les envistes del Cap, no fa pas gens de goig. Sempre hi ha qui té por d'haver de tornar a peu, roques amunt i rosts avall, i durant hores. Amb la mar alçada i els abismes de nit que la fan temible, ha vingut, batent contra la mar i les roques, la pluja. Un combat entre aigua i roca us esclareix; una pugna entre aigües, espaordeix. Un llamp ha fet llum, i hem viscut l'instant sobirà: dels fondals d'una onassa amb terrabastall de rocs i de palets, n'ha sortit, estranyament transparent, una dona jove, amb tots els atributs de la bellesa. Ens ha somrigut a tots i ens ha allargat la mà. Sense donar-nos gairebé temps de contemplar-la s'ha ficat entre dos sortints de roca pertusa i hi ha desaparegut. Les dues ales de pedra, com les valves d'un mol·lusc, s'han clos darrere seu, i en ràpida metamorfosi s'han transformat en nacre que hem tocat, palpat i amoixat amb pler i goluts. —*És coneguda meva*, he dit tot recordant noms i figures. —*No us feu il·lusions; cap de nosaltres no la coneix*, ha dit el mariner. —*I no cregueu tampoc que sigui cap nereida, cap sirena, ni, no cal pas dir, cap oceànida. De temps antics que això dura, i ningú no en gosa parlar. Ni els pescadors, que ja és dir molt*. Encara no havíem callat que, ja d'una altra onada prenys, n'ha eixit, tan lluminosa i potser més transparent, una altra dona jove, deliciosament tipogràfica, la qual, mig somrient, mig sorneguera, ens ha donat la mà, molla de rosada rosa. Com l'altra, ha desaparegut entre dues valves de mol·lusc petri. —*A aquesta, també la conec jo*, dic. —*I ca!*, fa el pescador; *si de cas, com l'altra: de faula*. Ja un altre llamp fa claror, i veiem una tercera dona jove que, bellíssima, perlejant i somrient, ha fet com les altres. No he gosat dir que també m'era coneguda i que sabia el nom de totes. El patró de la barca, mariner i pescador ensems, ha dit: —*Aquestes dones només es deixen veure en temps de pluja negra, com avui*. He estès la mà: m'hi havien deixat un grapat de raríssimes pedres precioses que es fonien com els grans glaçats, però més lentament.

J. V. Foix
Darrer comunicat